

Όσιος Παΐσιος ο Αγιορείτης: ο νέος «δέκατος των λεπρών»!

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#)

Φοβερή ασθένεια η λέπρα. Ήταν ο ζωντανός εφιάλτης μέχρι και πριν μερικές δεκαετίες. Οι άνθρωποι υπέφεραν κυριολεκτικά. Παραμορφώνονταν. Αποκόπτονταν από την κοινωνία. Αποδιώχνονταν είτε με τη θέλησή τους είτε χωρίς αυτήν. Δέκα τέτοιοι ταλαίπωροι άνδρες, με φανερά τα αποτρόπαια σημάδια της αρρώστιας αυτής στις όψεις και στα σώματά τους συνάντησαν τον, πορευόμενο προς τα Ιεροσόλυμα, Ιησού και οι φωνές τους ικέτευαν για το έλεός Του. Η σωματική θεραπεία τους έγινε το κριτήριο και ανέδειξε τον ένα ευγνώμονα

και σωσμένο ενώ κατέδειξε αγνώμονες τους εννέα. Το ερώτημα του Κυρίου δεν έπαυσε να ισχύει για κάθε γενιά ανθρώπων. «Μήπως δέν θεραπεύθηκαν και οι δέκα; Οι εννέα πού είναι;».

Μόλις πριν από μερικές ημέρες η μέριμνα του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου μας και η απόφασι της Αγίας και Ιεράς Συνόδου οδήγησαν την εγγραφή του ονόματος ενός συνανθρώπου μας στο Αγιολόγιο της Εκκλησίας. Πρόκειται για τον γνωστό στα πέρατα της Οικουμένης Μοναχό, και πλέον Όσιο, Παΐσιο τον Αγιορείτη.

Γόνος της αγίας Καππαδοκικής γης, βαπτισμένος από τα χέρια του Οσίου Αρσενίου του εκ Φαράσων, προσφυγόπουλο, μεγάλωσε σε μια οικογένεια η οποία τον δίδαξε την αγάπη προς τον Χριστό και την Εκκλησία Του. Από μικρός πόθησε τον μοναχικό βίο και αμέσως μετά τις υποχρεώσεις του επέλεξε κυρίως το Άγιον Όρος σαν έναν τόπο στην ηρεμία του οποίου προσδοκούσε να συναντήσει το έλεος του Θεού. Και το κατάφερε! Αυτό το έλεος του Θεού στην ψυχή του Μοναχού Παΐσιου ήταν, αγαπητοί μου, τόσο πολύ ώστε στάθηκε ικανό να απαλύνει και να επουλώσει τα τραύματα πολλών ανθρώπων, εκατομμυρίων. Τραύματα που τους είχαν αφήσει στις ψυχές και τα σώματα η πάλη με τους πειρασμούς και τις δυσκολίες αυτής της ζωής αλλά και η αμαρτία και η σκλαβιά των παθών. Στήριξε, καθοδήγησε, θεράπευσε στο όνομα του Κυρίου και έγινε ο φωτεινός φάρος σε σκοτεινά και δύσκολα χρόνια, στις μέρες μας. Κυρίως, όμως, ο Άγιος του Θεού προσευχόταν και παραδινόταν ολοένα και περισσότερο στο Θέλημα του Κυρίου.

Προσευχόταν με απλότητα αλλά και έντασι και θέρμη ψυχής. Παρακαλούσε για την ευσπλαχνία και ζητούσε αδιάλειπτα από τον Θεό να ελεήσει ολόκληρο τον κόσμο και τη δική του αμαρτωλότητα. Και όσο προσευχόταν τόσο γινόταν σκεύος της Θείας Χάριτος και ευχαριστούσε και δοξολογούσε με ταπείνωσι την Αγία Τριάδα για κάθε ευεργεσία Της. Ανεχώρησε για την επουράνιο Βασιλεία στις 12 Ιουλίου του 1994 σε ηλικία 70 ετών.

Παραλληλίζοντας τη ζωή ενός Αγίου με τις δικές μας, θα διαπιστώσουμε πως, κατ'αναλογία, ο Άγιος, ο κάθε Άγιος, δεν είναι παρά ο δέκατος από τους θεραπευμένους λεπρούς της ευαγγελικής περικοπής, ο ευγνώμων, αυτός που έχει φιλότιμο. Ο Χριστός, βεβαίως χαρίζει την άφεσι σε όποιον την επιθυμεί. Κοινό κτήμα η σωτηρία. Δεν είναι μόνο προνόμιο των ήδη Αγίων. Όπως και κάθε είδους θαύματα επιτελούνται καθημερινά στην πορεία μας. Ποιός, όμως, από εμάς αφήνει το «εγώ» και τις απολαύσεις του για να στραφεί προς τον Ευεργέτη και να Τον ευχαριστήσει και να Τον δοξολογήσει για όλα αυτά; Πού ξεχαστήκαμε «οι υπόλοιποι εννέα»; Με την εγωιστική αυτή αγνωμοσύνη κατακρίνουμε μόνοι μας τους εαυτούς μας. Οι Άγιοι ας αποτελούν την έμπνευσι και το υπόδειγμά μας.

Ρωτήθηκε από τον Δημοσιογράφο και Φωτογράφο Νικόλαο Μαγγίνα το 1992 κατά την επίσκεψι του τότε νεοεκλεγέντος Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου στο Άγιον Όρος, ο Όσιος Παΐσιος τί διέβλεπε στην εκλογή εκείνη. Χαρακτηριστικά απάντησε: «**ο Θεός οικονομησε αυτά τα δύσκολα χρόνια τον καλύτερο Πατριάρχη**». Ας μένει τούτο αιώνια στη συνείδησι της Εκκλησίας και ο ίδιος ας πρεσβεύει για αυτόν τον Πατριάρχη μας αλλά και για όλη τη Μεγάλη Εκκλησία η οποία δοξάζει και ευγνωμονεί ακατάπαυστα το όνομα της Αγίας Τριάδος. Αμήν.

*Κωνσταντινούπολη, του δ.Γρηγορίου, από την ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ
Κωνσταντινουπόλεως*

Πηγή: amen.gr